

NOG EENS KARELKE WAERI

In de 'Ghendtsche Tydinghen' Nr 5 van 1972 hebben wij een documentaire fiche gepubliceerd die gewijd was aan deze populaire Gentse figuur. Wanneer wij daar nu op terugkomen zijn daar 2 redenen voor : in de eerste plaats waren wij toen nog helemaal niet uitgepraat, in de tweede plaats werd er de laatste jaren zo veel gezeverd over Karelke Waeri en werden er zo veel onzinnigheden verteld, dat het de hoogste tijd wordt zekere zaken recht te zetten.

De ware figuur van Karelke werd totaal vervormd en men kan dan ook den indruk krijgen dat ze enkel maar gebruikt wordt voor zaken waar Karelke nooit iets mee te maken had.

Zo kan het toch wel op zijn minst verbazingwekkend genoemd worden dat men op de "Mallemunt" in Brussel gaat verkondigen dat Karelke Waeri gesneuveld is in een gevecht met katholieke studenten !!! (Comment on écrit l'histoire).

Anderzijds kan men evenmin zijn ogen geloven wanneer men niet zo lang geleden in een interview verschenen in een Gentse krant de volgende passage kon lezen : Zo'n kontestataire figuur, iemand die in zijn eigen tijd geschuwd werd als de pest". Stel u voor !

Bepaalde radio- en T'V'-uitzendingen hebben er overigens niet toe bijgedragen een juist beeld te geven van de figuur van Karelke Waeri.

Van de nog in leven zijnde kleinkinderen zijn er 2 die Karelke nog gekend hebben, namelijk Mevrouw De Valck (oudste dochter van een zoon van Karelke) en de Heer Rodolf Procureur (oudste zoon van de enige dochter van Karelke). Toen hun grootvader in 1899 stierf waren zij respectievelijk 8 en 5 jaar oud. Beiden (die tussen haakjes gezegd lid zijn van onze Kring) bewaren nog levendige herinneringen aan de figuur van hun grootvader. Anderzijds is het zó dat zij vanzelfsprekend nog veel over hem weten via hun ouders.

Met beiden zijn wij eens een babbeltje gaan doen en wij hebben er en-

kele gezellige uurtjes gesleten. Zij hebben dan ook nog zo veel te vertellen wanneer het over hun grootvader gaat.

Begrijpelijkwijze zijn ze helemaal niet te spreken over wat er de laatste tijd allemaal over Karelke verteld werd door mensen die hem niet gekend hebben, niets begrepen hebben van zijn figuur en die zich de moeite niet getroosten om te trachten er iets meer over te weten te komen.

De figuur van Waeri steeds in verband willen brengen met "café-chantant" is pure onzin, Karelke heeft nooit gezongen in een café-chantant en heeft er nooit iets mee te maken gehad.

Hem anderzijds willen voorstellen als een straatliedjeszanger is ook weer de bal helemaal mislaan. Karelke zong niet op straat. Het is juist dat hij zijn debuut maakte, samen met zijn broer, in 1862 toen de katoencrisis uitbrak (hij was toen 20 jaar). Om het gezin van zijn broer dat veel van de crisis te lijden had te helpen, trokken zij er de zondagavond samen op uit en gingen zij in de herbergen zingen, zichzelf begeleitend, Karel op de viool, zijn broer Jan op de violoncelle. Het is ook herhaalde malen gebeurd dat zij de kermis afdeden in het Vlaamse land en de zondagmorgen, na de hoogmis, aan de uitgang van de dorpskerk gingen zingen. Dit is trouwens maar enkele malen gebeurd want het bleek vrij vlug dat de boeren van 1862 maar een weinig receptief publiek vormden. De samenwerking met zijn broer is overigens maar van tijdelijke aard geweest en weldra zou Karelke zijn eigen weg gaan, een weg die er zou voor zorgen dat driekwart eeuw na zijn dood zijn naam nog iedere Gentenaar familiair in de oren ligt.

Het heeft niet veel zin Karelke Waeri te willen vergelijken met hedendaagse figuren. De tijden en de toestanden zijn immers veel te veel veranderd; daardoor wordt iedere vergelijking noodgedwongen zeer gebrekkig. Moesten wij dit tóch willen doen, dan zouden wij nog het best de vergelijking kunnen maken met de chansonniers van de cabarets van Montmartre. Ook hij haakte in op de politieke actualiteit en aarzelde niet bepaalde mistoestanden en deze die er verantwoordelijk voor waren fel te hekelen. Hij vertolkte daarbij (misschien onbewust) het scepticisme en het gezond verstand van het volk. Ook hij bezong zonder kwaadaardigheid en op humoristische wijze kleine menselijke gebreken en tekortkomingen. En een veeg uit de pan zat er gewoonlijk wel voor de een of andere in.

Karelke willen afbeelden als een revolutionnair die op de barricades stond is werkelijk al te gek. Hij contesteerde, dat klopt! Maar hij deed het op de hem eigen wijze, met fijne spot en satire waardoor de tegenstrever belachelijk gemaakt werd. En dit is nog altijd een veel doeltreffender wapen dan gebrul en geweld.

Karelke : een klein deftig ventje (1,53 m.), altijd proper en verzorgd, beleefd, voorkomend, vriendelijk, steeds goed gehumeurd en onverander-

lijk getooid in een zwarte redingote. Neen, Mevrouw De Valck, uw grootvader was inderdaad geen "hippy" !

Karelke ging in cafés zingen, maar niet in allen. Hij had zijn "vaste" cafés en het waren niet alleen de deftige volksherbergen, maar evenzeer de grote etablissementen bezocht door de gegoede burgerij.

§ Zomers kwamen daar nog de guinguettes bij zoals "Het Staakske", "Boer Janssens", "De Vleermuis", enz.

Veel minder gekend is het feit dat hij regelmatig optrad op feesten en banketten bij de hoge burgerij : dokters, advocaten, ingenieurs, notarissen, kortom bij deze klassen die in principe toch minder open moesten staan voor de strekking die hij vertegenwoordigde. Het is dus op zijn minst belachelijk te durven beweren van iemand die de kunst verstond populair te zijn, èn bij het werkvolk, èn bij de burgerij, dat "hij geschuwd werd als de pest".

Opmerkelijk is wel dat er al heel wat verteld en geschreven werd over Karelke, maar dat nog maar zelden iets gezegd werd over zijn vrouw Sidonie die hem nochtans zéér dikwijls vergezelde. Was Karelke niet groot (1,53 m.) zij was nog een stuk kleiner en mat nauwelijks 1,47 m. Dochter uit een logementshuis uit de Veerstraat, was zij vanaf haar geboorte licht gebrekkig (haar één been was wat korter dan het andere). Het was dan ook onvermijdelijk dat de Gentenaars met hun ingeboren en onweerstaanbare drang om aan alles en iedereen een bijnaam te geven zouden spreken van "Manke Sidonie", iets wat haar gloeiend maakte. Het was een zéér intelligent, actief en resoluut vrouwtje die precies wist wat ze wilde. Samen met Karel heeft zij lang en hard gewerkt om een gezin van 6 kinderen groot te brengen, ze allen een serieus beroep te laten leren en ze alle 6 conservatoriumstudies te laten doen (viool, piano, hoorn, fagot, piston, trombone).

Zij zèlf had een mooie stem en speelde op vrij behoorlijke wijze gitaar. Het is nog gebeurd dat zij en haar man 's nachts terugkwamen van een feestje waar ze opgetreden waren en dat zij van de vaak en vermoeidheid viel en daarbij haar gitaar brak.

Wanneer Sidonie met Karelke meeding op "tournee" had zij gewoonlijk een heel klein zwart valiesje mee. Daar werden de centen in opgeborgen die Karelke oogstte. Hij stond recht en zij zat naast hem neer. Nu en dan hefte zij eens het valiesje om te schatten hoeveel er al zou inzitten. Was het eengoede dag geweest en begon 's avonds het valiesje een behoorlijk gewicht te krijgen, dan gebeurde het wel dat ze zei : "Kom Kâorel, we schiender mee uit, 't ès genoeg veur vandâoge".

Ieder jaar gingen Karel en Sidonie voor een week naar de jaarmarkten in Tielt en Izegem waar zij logeerden bij kennissen. De kinderen werden dan tijdelijk uitbestede bij andere kennissen in de Veerstraat. Traditioneel was dan de terugkomst met de grote valies die vol stak met schoenen voor heel het gezin.

Opvallend is dat de kleinkinderen van Sidonie steeds met een zekere verering en een zekere vertedering over de "Bon" spreken zoals zij haar noemden.

Zij stierf toen ze 97 jaar was en overleefde Karelke 47 jaar. Karelke zou sterven in het huis in de Veerstraat (nr 2) waar hij een paar jaren vóór zijn dood was komen wonen. Voorheen woonde het gezin in de Puinstraat, nr 14, een huisje "met 2 trapjes op".

De Heer Procureur wiens ouders in de nabijheid woonden herinnert zich nog goed hoe hij als kleuter, als hij thuis "ne schieve" had gekregen optrok naar de Puinstraat 14 om er zijn nood te gaan klagen bij "de Bon". Het staat hem ook nog klaar voor de geest hoe zijn grootvader bij het zien van zijn kleinzoontje steeds schalks tegen hem zei : "Ah! èwe pirdendief". En hoe hij op een goede dag met zijn ouders naar "La Cour d'Autriche" ging. Dit was vroeger een groot café op de hoek van de Vlaanderstraat en de Statiestraat. Het baasje was altijd gefascineerd door een reusachtig orgel dat achteraan in het café opgesteld stond. Vóór dit orgel stond er een kleine "treteau" die gereserveerd was voor Karelke die er regelmatig kwam zingen. Toen zij het café binnenkwamen was Bonpa juist aan het zingen. De kleine Rudolf rukte zich los, liep recht naar de treteau en zei tegen zijn grootvader : "Ah! èwe pirdendief". Karelke was zo uit zijn lood geslagen door deze onverwachte opmerking en moest er zó mee lachen dat hij geen noot verder kon zingen. Wel te verstaan tot groot vermaak van zijn toehoorders.

Een andere herinnering aan Karelke die dateert van enkele dagen vóór zijn dood : hij was ziek en zat lusteloos en kouwelijk naast de stoof, zijn sletsen waren afgevallen en in een van zijn kousen zat er "ne gruute petâoter". Dit was niet ontsnapt aan de aandacht van zijn 2-jarig kleindochtertje Mariette dat daar toevallig was en prompt met haar vinger in het gat ging peuteren en kriebelen. Vermoeid glimlachend zei Karelke : "Gij kleine teef, ge weet da'k zu ziek ben en ge ligt mij nog te kl...".

De Heer Procureur kan uren vertellen. Zo herinnert hij zich nog zeer goed hoe hij als kind op een avond bij de Bonpa en de Bon was. De kamer werd verlicht door een "lampe belge". Hij stond op een stoel en was aan het spelen met een foulard. Op een goede moment kreeg hij het lumineus idee om te beginnen rondzwaaien met deze foulard en hij wist het toch zo aan boord te leggen dat hij er de petroleumlamp mee trof die op de grond kletterde en direct in brand schoot. Gelukkig ontbrak het Karelke niet aan tegenwoordigheid van geest, hij wierp er onmiddellijk een natte dwell op en de ramp was voorkomen. Met dezelfde tegenwoordigheid van geest heeft hij dan de kleine Rudolf een "smirrijnge" toegediend. Maar geef toe dat hij ze deze keer niet gestolen had.

Tussen de vele honderden liedjes die Karelke geschreven heeft zit er een-

tje dat ongetwijfeld het meest Gents mag genoemd worden, namelijk "De Kl....".

Mevrouw De Valck heeft meer dan éénmaal van haar vader horen vertellen hoe dit liedje feitelijk tot stand kwam. Deze authentieke historie is te sappig opdat wij ze u zouden onthouden. Ge moet weten dat in het huis in de Puinstraat Karelke zijn "bureau" had in een kamerke boven. Het was meestal dáár dat hij zijn liedjes schreef. Op een goede dag vond hij geen inspiratie en was naar beneden gekomen. Op een psychologisch zéér slecht ogenblik evenwel want Sidonie was aan het schuren. Iedere man kent allicht dat gevoel van onbehagen en hulpeloosheid dat hem overvalt wanneer hij geconfronteerd wordt met een dergelijke situatie. Het is meestal metzээр vijandige blikken en een vastberaden intentie weinig geduld op te brengen dat de hond in dit al te frequent opgevoerd kegelspel wordt onthaald. Karelke was ook "embêtant" wegens het feit dat hij vruchteloos naar een thema zocht voor een nieuw liedje en dit gevoel werd dan nog versterkt door het ongezellig geschuur. Een botsing hing dan ook in de lucht. De Heer des huizes liep daar geweldig in de weg, stapte met natte voeten op de plaatsen waar het al geschuurd was, kortom verstoorde op grondige wijze het "kuisprogramma" van Sidonie. Zij aarzelde dan ook geen ogenblik om hem op een niet verkeerd te interpreteren wijze te verstaan te geven dat zijn aanwezigheid niet op prijs gesteld werd en dat zijn prompte verdwijning als een bijzonder gelukkig initiatief zou geïnterpreteerd worden. Deze goede raad werd door Karelke niet onmiddellijk opgevolgd en hij bleef maar zagen dat hij geen thema vond voor een nieuw liedje.

Wij hebben reeds gezegd dat Sidonie een zeer "resolute" was, bovendien bezat zij véél meer macht dan men normaal van zo een klein vrouwtje zou verwachten. En dan kwam het onvermijdelijke, haar geduld was ten einde, zij liet de schuurborstel vallen, pakte Karelke gewoon op alsof hij een klein kind was, deponeerde hem op de trap en zei : "Hier, trek naar boven en dicht van den bok zijn kl....".

De huiselijke vrede was op slag hersteld : Sidonie kon rustig verder schuren en Karelke wierp zich vol enthousiasme op de uitwerking van dit machtig thema...

De Heer Procureur bezit nog tal van voorwerpen die toebehoord hebben aan Karelke. Hij houdt die vanzelfsprekend zorgvuldig bij en het is te hopen dat zij bewaard zullen blijven.

Zo heeft hij o.m. de certificaten van 27-8-1855 en 25-8-1856 van de "Distribution des Prix" van de school in "Aeltre" die Karelke als knaap bezocht. Ook zijn "Certificat d'Identité" van 1864 (Identiteitskaarten bestonden toen nog niet). Karel was toen 22 jaar en als beroep staat aangegeven : Musicien ambulante.

Verder is er nog een zakboekje waarin hij tal van inlichtingen noteerde zo o.m. de adressen van gelegenheden waar hij wel eens ging zingen; niet alleen in Diksmuide, Lokeren, Nieuwpoort, Moerbeke, Lapscheure

en Watervliet, maar ook in Aardenburg, Hulst, Middelburg en Noord-Frankrijk.

Dit zakboekje gaat van 1874 tot 1889 en daarin noteerde hij nauwgezet ieder jaar de grootte van de kinderen, van zijn vrouw en van hemzelf. Het is amusant aldus te kunnen vaststellen dat het toch wel een zeer kleine familie was, wij bedoelen klein van gestalte. Abstractie gemaakt van de jongste zoon die een achterkomerke was en in 1889 nog maar 7 jaar was, zien wij dat de grootste in de familie de zoon Pier was met zijn 1,61 m. De andere zonen geraakten nauwelijks aan 1,56 m. en 1,58 m. en de dochter was 1,48 m. Een zekere vooruitgang op de 1,47 m. van Sidonie en de 1,53 m. van Karelke.

Ook heeft de Heer Procureur een "quinquet" staan die in de Puinstraat fungeerde als nachtlampje. Hij stond op een consoleke op de palier. De kinderen waren toen al opgegroeid en kwamen 's avonds op verschillende uren thuis. Het was de taak van de laatst binnengekomenen om de quinquet uit te draaien.

Verder toonde de Heer Procureur ons het brilletje van Karel.

Velen menen dat het berust in het Museum van Folklore op de Kraanlei, maar dit is niet juist. Wat dààr onder die naam ligt is in feite de bril van Sidonie. Deze van Karel is nog steeds in het bezit van de Heer Procureur.

De familie weet ons ook nog te vertellen dat Karelke eeuwig traag was. Alles deed hij op zijn uiterste gemak en hij zou de ene voet niet vlugger vooruitgezet hebben dan de andere. Hij behoorde zeker niet tot het type van mensen dat last zou krijgen van de "managerziekte". Misversta dit evenwel niet : Karelke heeft heel zijn leven hard gewerkt. Dit, samen met zijn niet zo stoere constitutie, zal er dan wel de oorzaak van geweest zijn dat hij enkele jaren voor zijn dood het zingen had moeten opgeven en dat hij stierf toen hij nauwelijks 55 jaar was.

Moesten er onder onze oudste lezers mensen zitten die Karelke Waerie (uiteraard toen zij zelf nog kind waren) nog gehoord hebben, dan zou het ons genoeg doen dit te mogen vernemen. Misschien kunnen zij een aspect van zijn persoonlijkheid belichten dat wij nog niet kennen.

Enkele jaren geleden hadden wij voorgesteld een straatje of een pleintje naar hem te noemen. Vanzelfsprekend niet door het herdopen van een bestaande straat, maar er komen regelmatig genoeg nieuwe wijken en straten bij. Dit initiatief zou Gent ècht niet tot oneer strekken. Daar werd van hogerhand niet op ingegaan. Sedertdien heeft men een hele resem nieuwe straatnamen uitgedacht die nu niet speciaal getuigen van bijzonder veel verbeeldingskracht. Men kan natuurlijk nog vele jaren voortgaan met straten te noemen naar bomen, bloemen, vruchten, vogels en vissen. Zijn die reeksen uitgeput dan kan men nog altijd voortdoen met insecten, delfstoffen, hemellichamen enz.

Spijtig toch, als men bedenkt dat nog zo veel verdienstelijke Gentenaars

KAREL WAERI
den Gentschen "Beranger"

uit het verleden te vergeefs wachten op iets dat nog aan hen herinnert, al was het maar een straatnaam.

Dat wij niet alleen staan en dat deze suggestie niet nieuw is willen wij aantonen door hier een uittreksel te laten volgen uit een krantenartikel dat meer dan 40 jaar geleden geschreven werd :

“Men mag niet zeggen dat Karelke Waeri reeds vergeten is, dat is een onwaarheid. Oude mensen spreken er nog dagelijks van, in eigen huiskring zingt men nog wel een zijner refreintjes en tal zijner rijmen en spotwoorden zijn spreekwoordelijk geworden en zullen weldra in de eeuwigheid der folklore opgenomen worden. Doch er moet gezegd worden dat dit onvoldoende is : Gent is zijn Béranger niet dankbaar genoeg geweest. Frankrijk heeft Béranger en Nadaud door boeken en standbeelden vereeuwigd; Gent, die de naam van een aantal politieke knullen aan zijn straten heeft geschonken, heeft nog niets gedaan in dien zin, om den volkskunstenaar, die er de arbeidende massa hielp ontvoogden, die dertig jaar lang Gent heeft doen lachen, maar ook schreien en nadenken, een blijvende hulde te verzekeren”.

Verleden jaar heeft “De Gentenaar” een fonoplaat uitgegeven met Gentse liedjes. Daarop staat o.m. “De Fransche cafés” van Karelke Waeri. Wij vinden dit vanzelfsprekend een uitstekend initiatief, maar willen er toch de aandacht op vestigen dat dit een sterk ingekorte versie is. Om te bewijzen dat de fantasie van Karelke bij het uitwerken van een dergelijk dankbaar thema toch veel verder ging dan de plaat zou laten vermoeden, laten wij hier tot slot de integrale versie volgen van dit liedje.

H.C.

DE FRANSCHÉ CAFES

Hoeveel soort van fransche cafés,
Dat men hier in Vlaand'ren ziet,
Dat en kan ik u niet zeggen,
Hoeveel duiz'den weet ik niet;
Zoals ik schat, hier in de stad,
Aan 't zien van d'uihangborden.
Café français, café des Arts,
Café Royal, café Renard,
Café d'Paris, café de Rome,
Café de Lille, café Vendôme,
Café Parci, café Parla,
Café Kaka, etcetera.

Grand café de la potence,
Grand café de l'Univers,
Au jardin de la plaisance,
Grand café des gueux de mer,
Café du port, café du nord,
Café de la concorde,
Café Ducal, café Lambert,
Café chantant, café Concert,
Au Robinet, au Liverpool,
Au Béranger, en heel den boel,
Café van hier, café van daar,
Meest allegaar in 't fransch met haar.

Grand café du Comte de Flandre,
Grand café Duc de Brabant,
Grand café bij roste Sandre,
Café Suisse, café St-Jean,
Au Lévrier, au Damier,
Café de la fortune,
Café St-Pierre, café St-Paul,
Au grand café de Léopold,
Café Sultan, café Jambon,
Au grand Salon Napoléon,
't Is al café partout, partout,
Met fransche blague et puis v'la tout.

Grand café de l'Espérance,
Société des francs-tireurs,
A la Vieille diligence,
La Descente des voyageurs,
Au paysan, au grand géant,
Nouvelle Impératrice,
Au grand café de l'Industrie,
Bij lange Pier en scheele Mie;
Au pont de fer bij Cies den beer,
Au grand café du Pré au clercs,
En op den hoek, au grand Mallebroeck,
Daar bakt men visch en oliekoek.

Grand café de la Couronne,
Grand café du comte d'Egmont,
Grand café des Milles colonnes,
Grand café de l'Union,
Café d'la Bourse, café de l'Ours,
Au grand café de l'Etoile,
Au grand café du chemin de fer,

Au Pauvre diabl', à la Chaudière,
Hôtel de Vienne, Maison prussienne,
Chez belle Hortense la Tournaisienne,
Au grand Chapeau, café Bordeaux,
Au petit Caveau, café Chameau.

Grand hôtel de l'Allemagne,
Grand Turc, café Brasseur,
Grand café du Roi d'Espagne,
Grand café Château des fleurs,
Au Grand théâtre et aux Arcades,
Met fransche complimenten;
Au grand café Duc de Bavière,
Au Pantalon, à la Chaumière,
Au Grand hôtel, cour de Bruxelles,
Daar is een schoone demoiselle,
Maar bovenal Palais d'Cristal,
Daar zijn de schoonste nog van al.

Grand café de la Trompette,
Grand café de Picardie,
Grand café chez vuil Jeanette,
Café Belge, café Midi,
Au grand Bachus où l'on s'amuse,
Au café de Commerce,
Au café de la Station,
A la Boule d'or au Grand canon,
Au grand café d'Sodalité,
La Fleur de blé, porte clouée,
Au grand hôtel du pou volant,
Estaminet et logement.

Grand café d'la Lune,
Grand café Fraternité,
Grand maison de la commune,
Société d'la Liberté,
Au cheval anglais, au p'tit Courtrai,
Au café de la Carpe,
Au trois Clefs d'or, et au Chinois,
Au grand Chat noir et au trois Rois,
Au quatre coins, au bien venu,
Au grand café de la belle vue;
Mais avant tous la maison rouge,
Daar is beaucoup de malsche poes.

Grand café de la Rotonde,
Grand café de Rotterdam,
A la ville de Termonde,
Grand café, Hôtel du Tram,
Rocher d'Cancale, Prince Cardinal,
Café des mousquetaires,
Au grand café Vingt trois millions,
Au Numéro Cinq, au Trois pigeons,
Au Bruiloft et au Numéro dix,
La Cour d'Autriche et Fleur de lis,
In 't Vuil kabaas, verkoopt men kaas,
Voor al d'artisten van Soepe Raes.

Grand café d'la Rizerie,
Grand café du p'tit Tonneau,
A la grande Brasserie,
L'avenue du Casino,
A l'Opéra, au Bodega,
Café du grand Kiosque,
Au grand café de l'Arc en Main,
Au prince Albert et Baudouin,
Au p'tit Chasseur, la Reine des fleurs,
Au St-Sauveur, café Blagueur,
Chalet du Tir, et l'Avenir,
Van al dit fransch, mijn hoofd doet zeer.

Grand café de la Fontaine,
Grandcafé du grand Lion,
Grand café Faridondaine,
Grand café Faridondon;
En algemeen van tien geen een,
Waar café is te krijgen :
Waar kwak en thee en ander bier,
Met fransche wind, avec plaisir,
Mais du café, presque jamais,
Al heet het ook : le Grand Café;
De cité en de chicorée,
En pakt hem vast en speelt er mee.

Ge zult mij misschien nu vragen,
Waar dat liedje wil naartoe,
Wel 't en dient maar om te plagen,
Al die apen van chez-nous,
Die zien met 't fransch alleen de kans,
Om hun fortuin te maken,

Precies als of het was een schand,
Te zetten vlaamsch in 't vaderland,
Of in de Kluis, bij Pier de luis,
't Jenuiver, bier of kaféhuis,
Of in de Fluit, bij Jan Schavuit,
Maar in het fransch, 't komt schooner uit.
